

Documentație istorică privind orașul Câmpina, județul Prahova

Atestarea localității

Printre primele documente cu privire la existența acestei localități sunt și cele de la începutul secolului al XVI-lea (1503 ianuarie 3), când satul Câmpina era trecut în registrele comerciale ale Brașovului.¹

Astfel, primele informații leagă Câmpina de activitatea comercială, cu atât mai mult cu cât, încă de la sfârșitul secolului al XV-lea, drumul Prahovei, în fapt o potecă, pare să fi contribuit semnificativ la desfășurarea schimburilor comerciale între Transilvania și Țara Românească. Atunci, marele vornic Cazan scria brașovenilor că "(...) am deschis toate drumurile; astfel noi le deschidem, iar voi le închideți. Dar țara noastră nu poate rămâne doar cu două căi, ci deschideți și Prahova și Teleajenul, căci noi nu oprim pe oamenii voștri de la nici o cale și ei duc din țara noastră și vin și tot ce la place. Așa și domniile voastre să lăsați pe oamenii noștri să umble slobod pe orice cale pe unde le place".

Ulterior, aceste informații sunt mai numeroase. La 1519, în aceleași registre, este amintit un Bucur din Câmpina, pentru ca, la 1530, numărul negustorilor din Câmpina înregistrați la Brașov să fie însemnat.²

Lipsa documentelor din această perioadă (sec. al XVI-lea) îngreunează reconstituirea imaginii acestei localități, a dinamicii ei. Cu toate acestea s-au păstrat câteva informații interesante. La jumătatea secolului al XVI-lea, la Câmpina, era prezent un mare boier, Stroe mare spătar, care construisese câteva mori acolo, al căror venit îl împărțea la două mănăstiri, Glavacioc și Snagov.³

Ce semnificație putea avea prezența unui boier acolo? Boierul avea dreptul de stăpânire asupra mai multor vaduri de moară, unde își va fi construit ulterior aceste instalații. De asemenea, boierul era stăpân pe apă. Aceste drepturi trebuie să-i fi venit fie din partea domnitorului, fie dintr-o cumpărare anterioară. Construcția morilor de către boier nu presupunea însă existența vreunui drept de stăpânire a acestuia asupra moșiei sau a unei părți de moșii din satul Câmpina.⁴ Moara putea exista numai prin folosirea ei de către satele vecine. Între satul Câmpina și morile construite acolo, probabil că nu exista decât acest tip de relație.

Un alt document din aceeași perioadă ne dezvăluie existența vânzărilor de pământ în acest sat. Iată că, la 1617, lui Vlad i se întărea ocina în Câmpina, partea Brebului (!), ocina pe care acesta o cumpărase în timpul domnitorului Petru Cercel (1583).⁵

Localitatea - originea

Cu privire la originea socială a locuitorilor acestei localități nu încapă nici o îndoială. Câmpina a fost la origine un sat de moșneni, așa cum amintesc documentele din secolul al XVII-lea și al XVIII-lea.

Un document de la 1694, ne face însă cunoscut faptul că moșnenii din Comarnic ar fi avut și ei moșie în Câmpina. Aceștia dăruiau, în 1694, schitului Lespezi, 41 stânjani de moșie în Câmpina.⁶

Un act semnificativ din acest punct de vedere este și cel de la începutul secolului al XVIII-lea, prin care se alegeau și se hotărau părțile de moșie ale boierilor din Câmpina, urmând zapisele

¹ S. Teodorescu, Monografia orașului Câmpina, Câmpina, 1924, p. 31

² Ibidem, p. 32

³ DRH, vol. II, anul 1536

⁴ H. Stahl, Studiu asupra satelor devălmașe, III, pp. 267-269

⁵ DIR, III, nr. 68

⁶ Bădiceanu, Istoricul schitului Lespezi, județul Prahova

de cumpărare de la moșnenii de acolo. Documentul precizează moșii de la care s-au cumpărat părți de moșie.

În timp, unii dintre moșneni au preferat să-și vândă pământul devenind clăcași, iar alții s-au ridicat în rândul boierilor, obținând dregătorii, având la rândul lor clăcași, așa cum este de exemplu familia boierilor Câmpineni.

Câmpina - sat, târg, oraș

În secolul al XVI-lea, Câmpina apărea ca sat și făcea parte din județul Prahova. În a doua jumătate a secolului al XVII-lea, documentele amintesc de târgul Câmpina⁷.

Documentele secolului al XVIII-lea ne oferă informații amănunțite referitoare la regimul târgului Câmpina. Astfel, pe moșia marelui logofăt Scarlat Câmpineanu și pe cea a ~~lui~~ șetrarului Constantin Lupoianu, unde se făcea târg săptămânal, în ziua de luni, obligațiile celor care veneau acolo "pentru călcarea moșiei și pentru afacerile care au loc acolo, pe pământ străin, trebuia să se plătească stăpânului moșiei o para de loc. De asemenea, pe acea moșie numai stăpânii aveau dreptul de a vinde rachiu și vin⁸.

La 1799, se arată stăpânirii necesitatea înființării unui obor de vite pentru că "într-acel județ fiind numai un târg de obor de vite la Ploiești, locuitorilor din plaiurile Ialomița, Teleajenului și din tot plaiul Prahovei, le este departe de a merge cu vitele ce au de vânzare tocmai la târgul Ploiești, fiind cale de 4-5 ceasuri, încă mai vârtos când vine apa, Doftana și Prahova mare, neputând trece nicidecum". La câteva zile după această cerere, domitorul a aprobat ținerea unui obor de vite în târgul Câmpina. Veniturile din vânzarea vitelor intrau în veniturile vămii de acolo.

La 1775, era orânduit un vâtaf al plaiului în Câmpina, iar pentru paza plaiului, a drumului, a potecilor, pentru prinderea hoților și a "furilor" de dobitoace era orânduit un căpitan cu dorobanți. Noua organizare a Țării Românești dată de Regulamentul Organic prevedea un ocârmuitor în județul Prahova, iar în plaiul cu același nume un „suptocârmuitor” al cărui sediu era la Câmpina.

La 1831, județul Prahova avea nouă boieri cu drept de a alege deputații în Adunarea Obștească, și dintre aceștia trei proveneau din Câmpina.

Târg slobod la 1837, Câmpina avea "mădulari" în fruntea comisiei lui pe vistierul Gheorghe Hristodolu și Alecu Iorga.

De la data de 22 aprilie 1848, avem actul de învoială între părtașii devălmași ai moșiei Câmpina: Câmpineanu, m-reă Cernica, Gheorghe Hristodolu.

Aceștia se învoiesc pentru ca pe moșia Câmpina să se facă vânzări de locuri în vatra orașului cu drept deplin de proprietate; puteau cumpăra străini și locuitori ai Câmpiniei, clăcași, aceștia din urmă cu condiția ca mai întâi să cumpere locul pe care stăteau și apoi un altul; prețul de vânzare și modul vânzării urma să se stabilească de către proprietari (procentul era două glasuri Câmpineanu, și Cernica și Gh. Hrisotdulo câte un glas). La fel se va hotărî și pentru ieșirea din devălmășie a celor care cumpărau aceste locuri.

După pravilă, împărțirea moșiei între devălmași, se făcea la cererea unuia dintre proprietari și pentru că o astfel de împărțire s-ar fi putut face în același timp moșiei Câmpina și orașului "ar urma mare învălmășire și năpăstuire" la unii dintre proprietari astfel că "se hotărăște și se așează pentru totdeauna, că vatra acestui oraș Câmpina, să rămână neîmpărțită".

Întinderea orașului se socotea "de la cel dintâi copaci de salcie, începând despre centrul Câmpinei și până la poștia, cuprinzându-se și poștia și despre păcuri, de unde se începe ograda d-lui Câmpineanu, ce este pe moșia de frați, până-n malul Prahovei; se vor lăsa pe marginea locurilor pe malu deasupra, asemenea și despre Prahova, loc de drum și de circulație, de 12 stj, asemenea și pentru ulițele cele strimte se vor lărgi până la 7 stânjeni; se va face îngrijire totodată, pe cât se va putea pentru alinierea ulițelor. La vânzare se dorea să nu se înstrăinze de moșie vreun loc cu păcură.

⁷ S. Teodorescu, op. cit., p. 38

⁸ Ibidem, p. 166-167

Banii adunați din aceste vânzări de locuri "slobode", cât și a celor aparținând clăcașilor urmau să se împartă jumătate între mănăstirea Cernica și Hrisodulu și respectiv, jumătate pentru Câmpineanu, fără ca stăpânul clăcașului să pretindă mai mult.

Oficial, Câmpina a fost recunoscută ca oraș - "urbe" - la 1864.

Drumul Prahovii, drumul Câmpinii, Câmpina - vamă, poștă

Drumul Prahovii, amintit des în documentele secolelor XV și XVI, ulterior cunoscut ca drumul Câmpinii, era în fapt o potecă, circulația fiind îngreunată de terenul accidentat. În secolul al XVII-lea, domnia făcea diferența între rolul și importanța drumurilor care legau Transilvania de Țara Românească.

Astfel, într-un document de la 1674, se arata că "pe la Târgoviște și trecătoarea pe la Rucăr, pre acolo iaste obiceiul de a trece solii și poștii și în viitoare și în mergătoare, iar drumul Câmpinii iaste numai potecă și scală de neguțători". Este posibil ca așezarea de la Câmpina să fi avut rolul vămii neguțătorilor.

Vama Prahovei "ce este a negoțului din Brașov toată", era amintită la 1593, când jumătate din venitul acesteia era întărit mănăstirii Glavacioc, fiind mai veche stăpânire, de la sfârșitul secolului precedent, din timpul domniei lui Vlad Călugărul⁹. Localizarea vămii de pe Prahova nu este posibilă, pentru această perioadă, dar ulterior vama apare menționată în Câmpina. De asemenea, este greu de precizat regimul pământului acestei vămii.

Cele mai multe mărturii despre vama existentă la Câmpina provin din documentele de secol XVIII. Astfel, la 1707, spătarul Mihai Cantacuzino scria brașovenilor că domnitorul Brâncoveanu urma să numească un boier la Câmpina, un ispravnic domnesc, pentru "jafurile ce le fac unii alții" acolo, motivul fiind acela că "mi se pare că și scheaii dumneavoastră se vor fi purtând cam rău că nu vor să umble pe drumul cel mare al vămii, pe unde au umblat și mai nainte, ce fiștecare pe unde-i voia, pe alte poteci și-au făcut drumul de umblă, și vameșii neputând îngădui, ci apoi bagă vina vameșilor de zic că le fac alte obiceiuri"¹⁰.

Către sfârșitul aceluiași secol, frații Tunusli, în lucrarea lor referitoare la Țările Române, indicau Câmpina având "schile și oboare", vamă, trecătoare cu cai pe la mănăstirea Sinaia, la Timeș, în față cu Brașovul¹¹. La 1831, Câmpina era sediul poștelor, acolo aflându-se poșta pe drumul spre Brașov.

Cum venitul vămii aparținea de drept domniei, la 1793, Alexandru Moruzi dăruia schitului Lespezi "să aibă milă de la domnia mea a lua pe tot anul de la ocnă, de la Telega, câte 100 bolovani de sare și câte taleri 100 din vama Câmpinei"¹². La 1792, vama Câmpina, cu păcuri, fusese arendată cu 9200 taleri, fața de cea a târgului de la Văleni, de asemenea cu păcuri, a cărei arendă era calculată la 7000 taleri. Chiar și la 1833, venitul vămii de la Câmpina era cel mai ridicat din țară.

Către jumătatea secolului al XIX-lea, vama se va muta la Predeal, fiind în legătură cu creșterea calității drumului și dezvoltarea satelor dinspre munte; poteca de altădată care lega Câmpina de Transilvania va fi îmbunătățită va fi lărgită și reparată și cu ajutorul satelor plaiului Prahova, pe o mică distanță a văii, mărfurile transportându-se cu caii. Astfel se lua hotărârea mutării vămii mai spre graniță. La 1858, se desființa vama de la Câmpina¹³.

⁹ Ibidem, p. 29

¹⁰ Ibidem, p. 46

¹¹ Tunusli, Istoria Valahiei, p. 39

¹² S. Teodorescu, op. cit., p. 61

¹³ Ibidem, p. 109

Câmpina. Populație. Clădiri.

Câmpina împreună cu Țigăniile avea la 1810 - 133 case și 485 locuitori și la 1830 - 147 case.

În statistica din anul 1860, erau trecuți 2777 locuitori, case cu 3 etaje - 1, cu 2 etaje - 2, cu 1 etaj - 543, dintre acestea câte au prăvălii - 26, suma odăilor de locuință - 1044; case de zid - 87, de lemn - 818, de pământ - 109, suma clădirilor - 546, suma altor clădiri din curte - 468; clădiri publice - biserici 5, școli 1, tribunal, poliție, sfat popular 1; 1 spital.

Imaginea Câmpinei la 1880

La 1877 s-au făcut șosele în zona Primăriei, ulterior local al școlii de fete, și în zona strada Ghenoiu.

Tot la 1877, a fost trasată șoseaua de pe strada Gazinului și s-au cumpărat casele cu locul lor ale lui C. Carcalechi, transformându-le în local pentru Primărie. În același an s-a construit și un alt local de școală de fete, comuna având până la 1878 numai localuri de școli închiriate.

În 1878, s-a proiectat realizarea unei piețe a comunei înaintea primăriei "ospelului comunal" spre a "da ajutor mai cu înlesnire comerțului".

La 1878, se puneă în lucrare construirea unui local de școală de băieți, venind în ajutor și Ministerul, după obligația pe care a avut-o mănăstirea Cernica, după dania Marioarei Bujoreanu, statul fiind proprietar după legea secularizării averilor mănăstirii.

În 1879 se făcea pavajul în piața comunei.

Mai târziu, la 1880, s-au făcut șoselele pe străzile Gara Câmpina, Ghenoiu, Ghenădescu, Radu Brânză, Dinescu, Călinescu și Bratagagiu și cele făcute în 1877.

În același an s-a expropriat terenul unei anume Anghel Marișca pentru a se face o grădină publică, apropiată de piața comunei, grădina trebuind a se face lângă băile minerale. Se repară în aceeași perioadă și poampa de apă, "cea actuală este un sistem vechi".

La 1877, în Câmpina erau 40 felinare, iar prin 1878 s-au mai adăugat 20 pentru "a se da mai multă lumină orașului".

La sfârșitul secolului, la 1897, Câmpina era comună urbană întinzându-se pe 1569 ha pământ.

Comuna Câmpina cuprindea cătunele Măcelaru (133 locuitori), care la 1924 era cunoscut ca Câmpinița, Broșcel (154 locuitori) - Broaște, Păcureți - Păcuri, Slobozia și târgul Câmpina

Populația era de 2716 locuitori, la care se adăugau, 16 familii țigani, 15 de evrei, 3 de bulgari, de 17 unguri, una de francezi și trei de greci.

Capi de familie erau 664, case de locuit 524.

Evoluția populației este următoarea: la 1860 - 2777; la 1897 - 2781; la 1899 - 3779; la 1912 - 8511; în anul 1924 - 12937.

Locuitorii se ocupau atunci cu agricultura, comerțul și industria. Erau patru olari, 30 dulgheri, 10 zidari, cinci rotari. Desfăceau produsele locale, la târgul săptămânal de la Breaza de Sus și bâlciurile anuale din Telega și Filipești.

În comună erau 102 cai, 418 vaci, 51 bivoli, 38 capre, 665 oi, 912 porci. O moară pe râul Doftana.

Școala era din 1863, localul fiind proprietatea comunei. Școala a fost frecventată, în 1896, de 144 băieți, iar cea de fete de 118. Carte se învăța aici din 1835. Știa carte 1000 bărbați și femei. În martie 1839, după ce domnitorul Ghica vizitase orașul, obștea locuitorilor de la Câmpina cerea înființarea unei școli, amintindu-se dorința Mariei Bujoreanu.

Se găseau sare și păcură. Se producea grâu, porumb, ovăz, 160 meri, 70 peri, 30 duzi, 50 cireși, 180 nuci, 24057 pruni, 170 vișini, 85 gutui, care cu fân din livezi.

Comerțul se exercita de 17 cârciumari având și alte prăvălii cu diferite obiecte de vânzare, hoteluri, cafenele.

Câmpina avea peste 20 de străzi (bulevardul Sănătății, Carol I, șoselele Grivița, Băicoianu, Unirea, Minelor, Dreaptă, Știrbei vodă, Gării etc.)

În oraș existau o judecătorie, un spital, o farmacie, o stație de telegraf și poștă, o companie de dorobanți și un stabiliment balnear, aflat pe proprietatea prințului D. Știrbei.

La Gahița, era un locul cu apă pucioasă, aparținând casei D.V. Hernia.

Apa a fost descoperită pe la 1873, locul fiind proprietatea prințului Știrbei. La 1880, prințul vindea acest loc lui D.V. Hernia. Acesta, la presiunile făcute de comuna Câmpina, promitea ridicarea unui stabiliment balnear atât de util oamenilor. Locul a fost însă concesionat de acesta pe 12 ani, pentru construirea stabilimentului către N. Garoflid și M. Georgescu. La sfârșitul secolului trecut, stabilimentul avea 25 camere și 18 cabine pentru băi și se afla în proprietatea casei Hernia.

În jurul stabilimentului se afla un frumos parc de 2.5 ha, în mijocul căruia se afla capela D.V. Hernia.

La 1924 erau 2000 case; acestea aveau grădină de zarzavat sau fructe; proprietățile erau întinse, noii cumpărători nu pierdeau din vedere acest fapt. Se părea că începutul secolului XX a coincis cu începerea extinderii orașului "o întrepătrundere a târgului cu zonele rurale dimprejur". Încă se mai păstrase ziua de târg pentru luni.

Biserici

Pentru secolul al XVII-lea, sunt amintiți drept martori la diferite tranzacții de pământ preoți din Câmpina. Astfel, la 1636 august 26, popa Iani din Câmpina, la 1640 iun 17, popa Dumitru din Câmpina, pe care-l regăsim și la 1647, alături de Gherghina diaconu și alții.

O mențiune a unei biserici, la Câmpina, apare însă la începutul secolului al XVIII-lea, când la 1747, în urma unui judecăți între Ilinca Câmpineanu și cumnata ei Chiajna, cu fiul ei Pantazi Câmpineanu, pe de o parte și cu Petco și cumnata lui, nepoții lui Calotă vătaful, moșul lui Petco pe de altă parte, pentru moșie în Câmpina, în siliște și în afara siliștii, se arată, după stabilirea părților Câmpinenilor, că lui Petco și ai lui le rămânea să stăpânească în siliște 65 stânjeni înfundați, în locul unde le sunt casele, curțile, grădinile și biserica cea veche, "mai mult să nu se întindă".

La 1774, frații Tunusli arătau în lucrarea lor, Istoria Valahiei, că în Câmpina erau o mănăstire și o biserică.

Judecata întinsă pe aproape 20 de ani, până la 1780, dintre Maria Lupoianu, fiica lui Radu Câmpineanu, căsătorită cu Nicolae Lupoianu, cu unchiul său, Pantazi Câmpineanu și apoi cu fiul acestia Scarlat, scotea la lumină existența unei mănăstioare la Câmpina. Astfel, Maria arăta că tatăl său "ridicase în Câmpina, pe loc osebit al moșiei o mănăstioară cu han, cu chilii de piatră, cu cârciumă de piatră", cu vie, cu dobitoace, pe care, dorea ca după moartea lui să fie dăruite mănăstirii Mislea pentru pomenirea sufletului său. Atunci, egumenul mănăstirii Mislea refuzase această danie, motiv pentru care avea să fie chemat în judecată la divan³⁶.

Catagrafia din 1810 privind orașele cu români neguțători menționa în Câmpina vistierului (familia Câmpineanu care avea o jumătate din moșia Câmpina) o biserică cu hramul Sfinților Voievozi, o biserică de zid "cu toate orânduilele bune". Erau 81 case de români, 11 case de țigani, și 332 de locuitori. În Câmpina stolnicului (probabil Lupoianu), având o biserică cu hramul Sfinților Mari Mc. Gheorghe și Dimitrie, de asemenea o biserică de zid "cu toate orânduilele bune". Partea aceasta a Câmpiniei avea 37 case de români, patru case de țigani și 172 locuitori.

Prin dania sa de la 1827, Maria Bujoreanu, fata stolnicului Constantin Lupoianu, soția căminarului Grigore Bujoreanu, neavând copii își împărțea partea de moșia din Câmpina și Șotriile pe care o primise ca zestre, o jumătate danie la biserica cea nouă "ce este să se facă de iubitul meu soț acolo la Câmpina cu odăi împrejur pentru primire de străini și locuință de bonavi", pentru cheltuielile lăcașului și pentru hrana și cele trebuincioase străinilor și bolnavilor. Administratori ai averii sale îi lăsa pe starețul de la Cernica și apoi pe soțul său.

³⁶ Acte judiciare din Țara Românească, 1973, doc. nr. 853

Se gândise de asemenea și la vechea ctitorie de familie, deoarece arată în diata ei că pentru cheltuielile anuale de la "școala ce am făcut la Câmpina la veche biserică de la han" a lăsat scris în alt act. Vechea biserică de la han trebuie să fie ctitoria Lupoienilor cu hramul Sf. Mari Mc. Gheorghe și Dimitrie. De altfel, după moartea soției sale, la 16 iulie, Grigore Bujoreanu scria o jalbă contra cumnaților săi, frații Mariei care contestau diata acesteia. El arăta că făcuse 17 chilii "cu sus și cu jos" în curtea bisericii cei vechi la Câmpina, "ca să șează preoții și oamenii săraci în chilii și am făcu și școală cu a mea cheltuială de învață 60 de copii românește de pomană și 30 de copii grecește".

Biserica ridicată de Bujoreanul avea hramul St. Troițe. La 1830, pentru că venitul rezultat de pe moșia făcută danie bisericii, fiind insuficient pentru întreținerea și a unui spital de bolnavi, starețul împreună cu soțul Mariei și rudele ei hotărâsc ca venitul moșiei să fie folosit doar pentru întreținerea bisericii și a școlii.

În catagrafia din anul 1833, regăsim aceste trei biserici în Câmpina. Atunci târgul avea 195 de case, 481 de locuitori, trei biserici, nici o mănăstire și patru mori de apă.

Biserici - refaceri

Biserica cu hramurile Adormirii Născătoarei de Dumnezeu și Sf. Nicolae, "zidită din temelie și înfrumusețată", după textul pisaniei, de satrețul Calinic al mănăstirii Cernica, cu cheluiala lui Grigore Bujoreanul și a soției sale, Maria, care a dăruit parte din moșia Câmpina, a fost construită în 1833 octombrie 4. Această biserică, este probabil o refacere a fostei ctitorii a Lupoienilor, deoarece, încă la începutul secolului nostru era cunoscută ca "biserica de la han". De altfel, lăcașul păstra atunci câteva cărți mai vechi. În 1810, un minei a fost dăruit de biserică Hagiul din București, bisericii de la han din Câmpina unde se preznua hramul Sf. Mari Mc. Gheorghe și Dimitrie.

Un alt minei, de la 1818, de la această biserică avea mențiunea, pentru biserică din târgul Câmpinii a Lupoienilor. În același timp, arătam că în biserică, se află momântul biv vel stolnicului Constantin Lupoianu, mort la 1808 februarie 27.

Biserica Sf. Troiță se păstrează, ca și cea a Sf. Voievozi, care "s-au ridicat din temelie și clopotnița și zidul" de vel logofătul Constantin Câmpineanu, cu ajutorul și fiind epistat Grigore Negrul, în 1827 august 5. Desigur, și în cazul acestei biserici este vorba de o refacere ulterioară, ea figurând printre lăcașurile de cult din 1810. De altfel, la începutul secolului, biserică păstra un octoih de la 1793.

Păcură la Câmpina

Existența păcurei în subsolul acestei regiuni este semnalată în documente încă din 1697; încă de atunci era socotită ca o bogăție a moșiei. În 1792, se aminteau "fântânile de păcură", în 1745, se considera că se pot scoate 700 de vedre de păcură pe an din aceste fântâni; din 1812, se pare că păcura se extrăgea din puțuri.

Spre sfârșitul secolului, Câmpina devenea schelă petroliferă³⁷. La 1889, Câmpina avea o sondă de încercare pentru extracția de păcură. Către 1890-96 în schela Câmpinii erau 5 sonde. În 1895, se înființa societatea "Steaua Română" cu scopul exploatării petrolifere. Societatea lua ființă la inițiativa mai multor parteneri: Banque de Roumanie din București, Emil Costinescu, Mareșalul Curții Regale - George Filipescu, Baronul Wilhelm von Offenheim din Viena și S. Reiss, aflat de mai mulți ani în București.

Societatea a cumpărat în 1896 o parte din moșia Câmpina de la Hernia, căruia principele Știrbei i-o vânduse, parte pe care se găseau la 1924 sondele. În timp, producția de păcură crescând foarte mult, societatea a cupmărat fabricile de distilare de la București, Monteoru și Moinești pentru

³⁷ Ibidem, p. 126 - 127

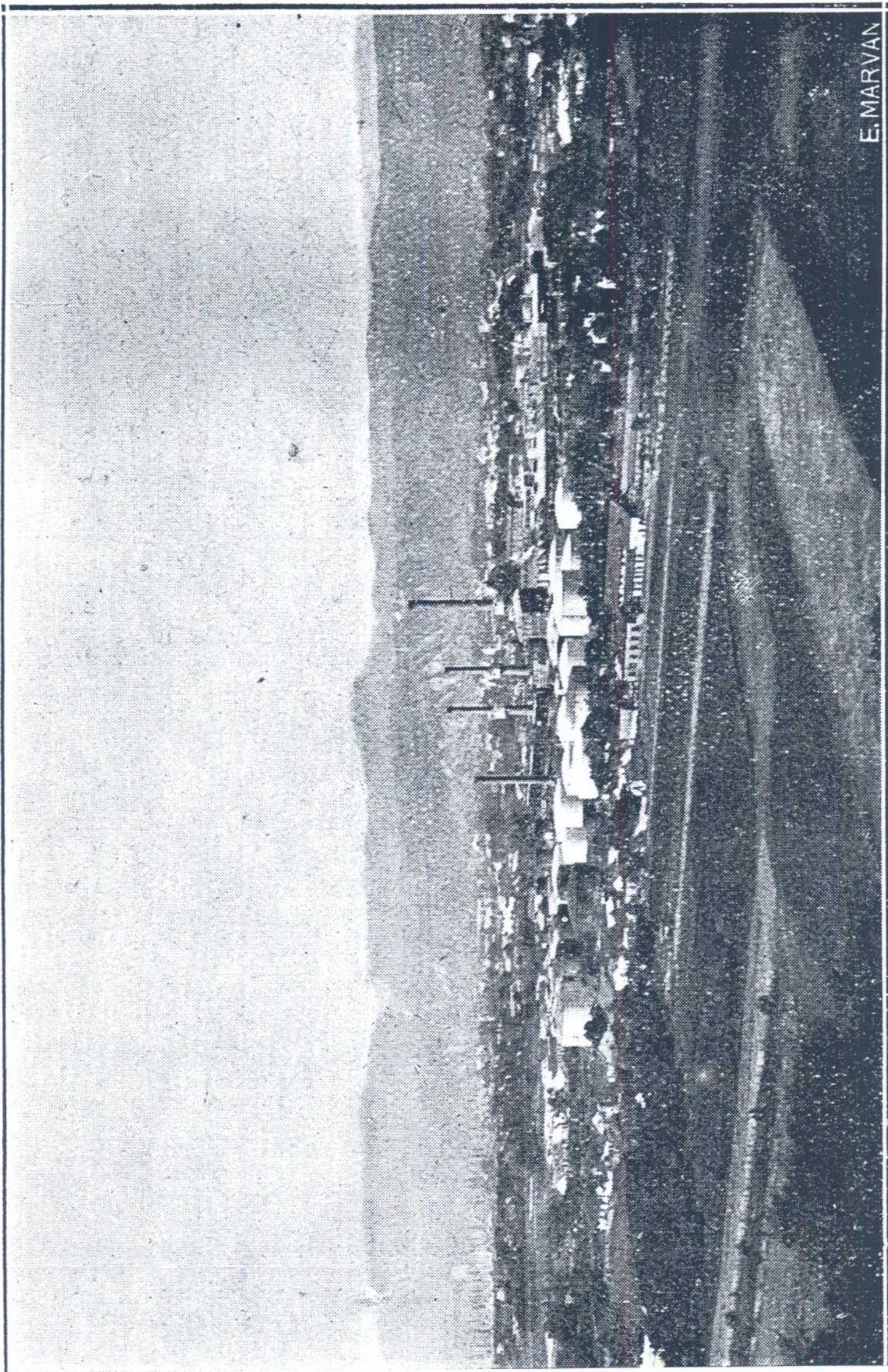
ca ulterior, societatea să-și construiască o fabrică distilatoare proprie în Câmpina, fiind cea mai mare din Europa, numită "Fabrica nouă". Societatea funcționa foarte bine la 1924; numărul sondelor crescuse în timp până la 321.

Extracția păcurii se făcea cu ajutorul locuitorilor din Câmpina și din satele vecine, în special cu cei veniți din Oltenia și Ardeal.

În Câmpina, mai existau la 1924 și alte societăți și fabrici: Societatea Astra Română, pentru extracția și prelucrarea petrolului, Societatea Electrica, Moara Ionas, Fabrica de ceramică, Atelierul de turnătorie a lui David Zipper, Atelier de lăcătușerie al lui Carol Saicovici, Societatea Concordia, fabrică de mașini și unelte pentru sondaj, Fabrica de bijuterii a Contelui de Blome și un Atelier modern de tipografie și legătorie a lui M. S. Gheorghiu.

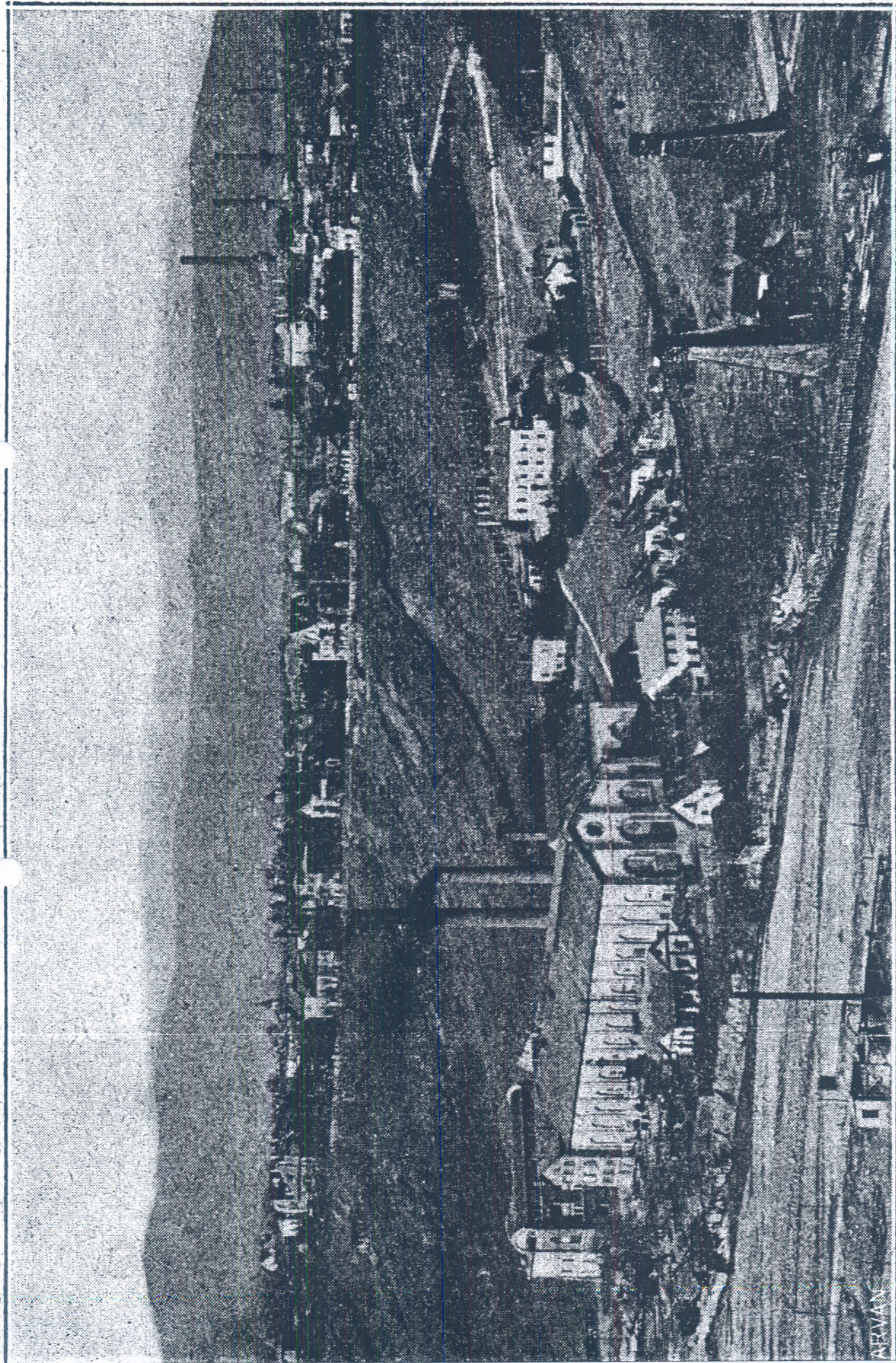
Întocmit,
Istoric Irina Paveleț

E. MARVAN

O vedere a terasei: fabrica de rafinat petrolul

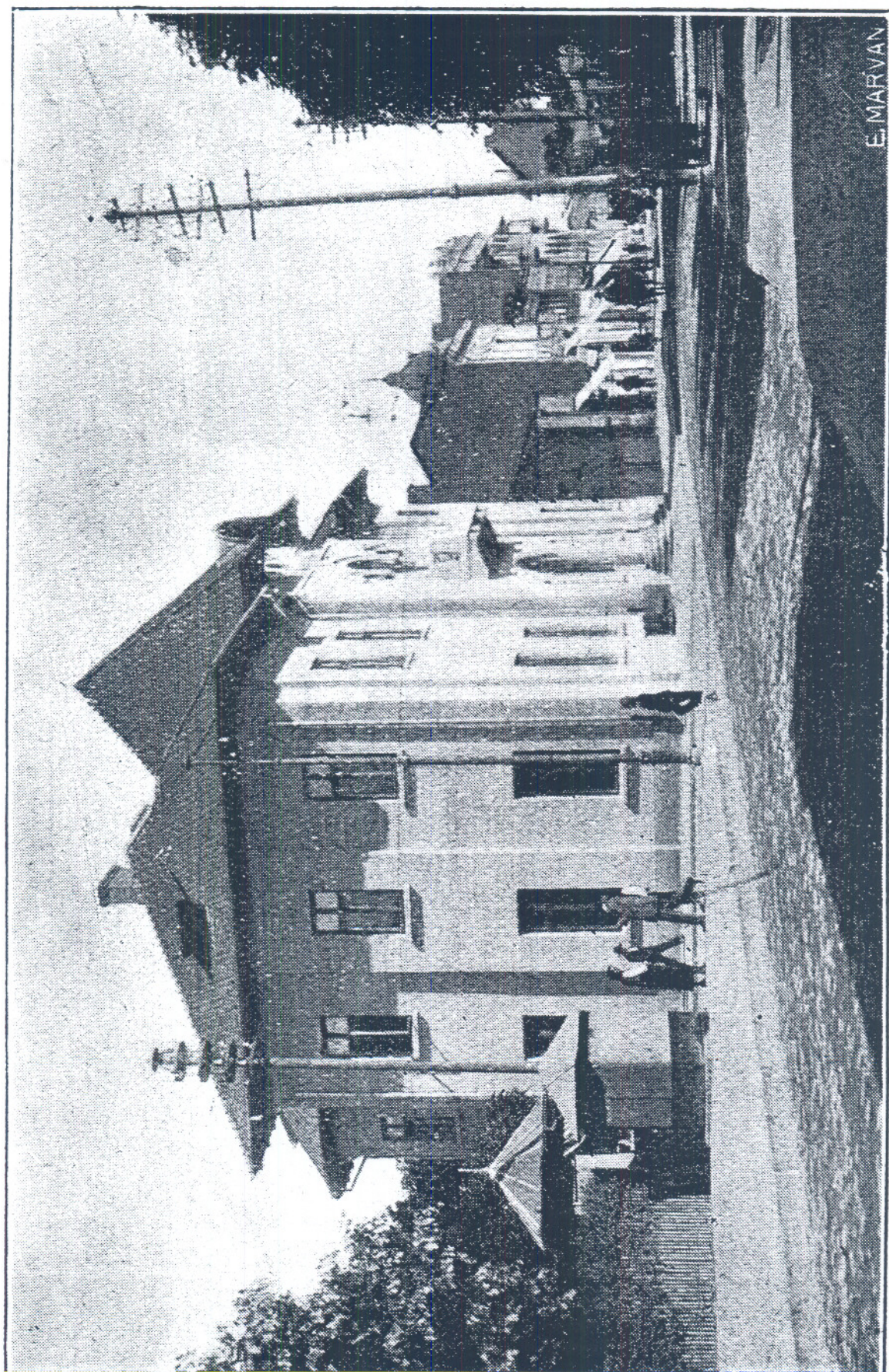

Vederea generală a Câmpinel, și a terasei ; în primul plan Uzina „Electrică” .

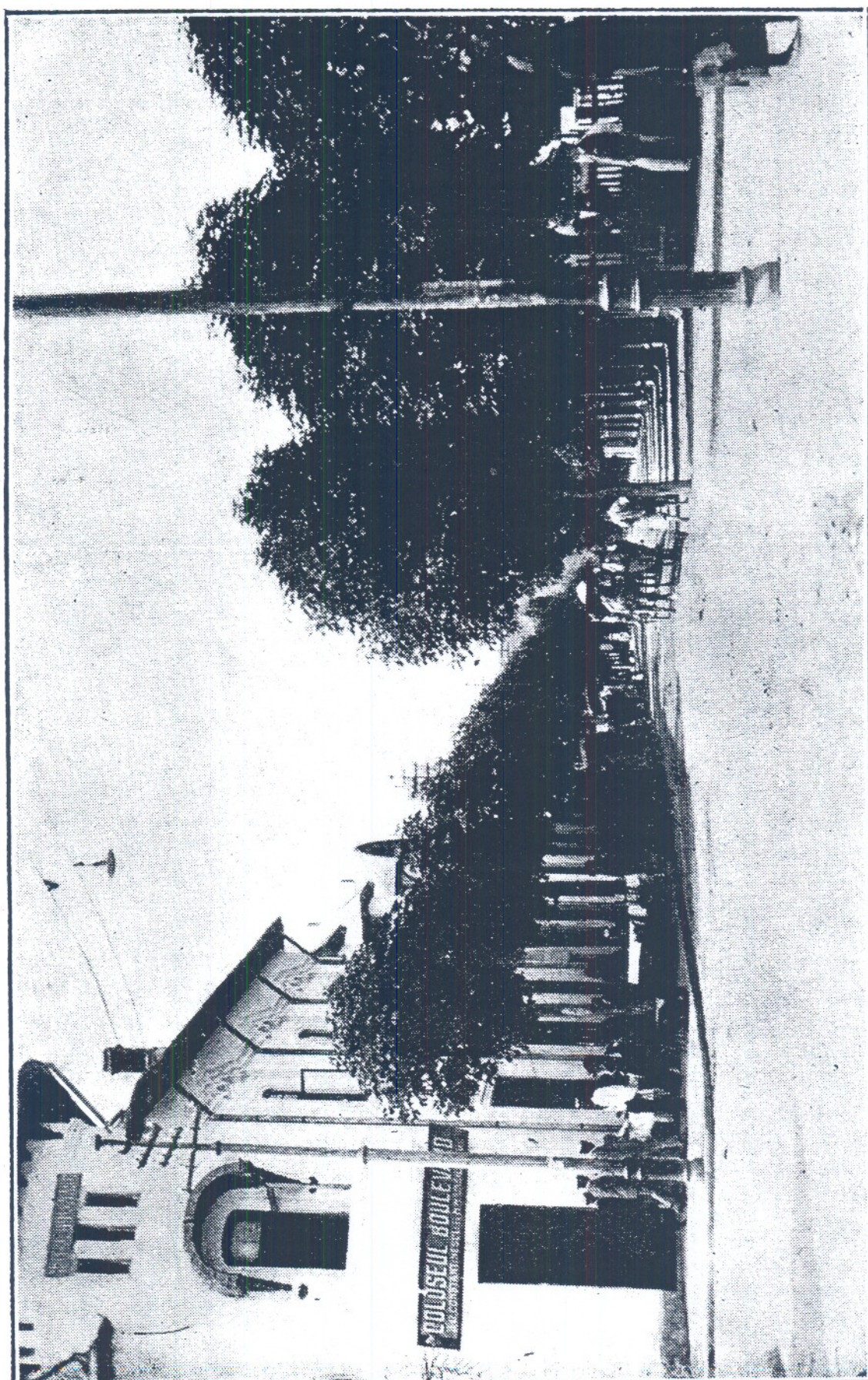

E. MARVAN

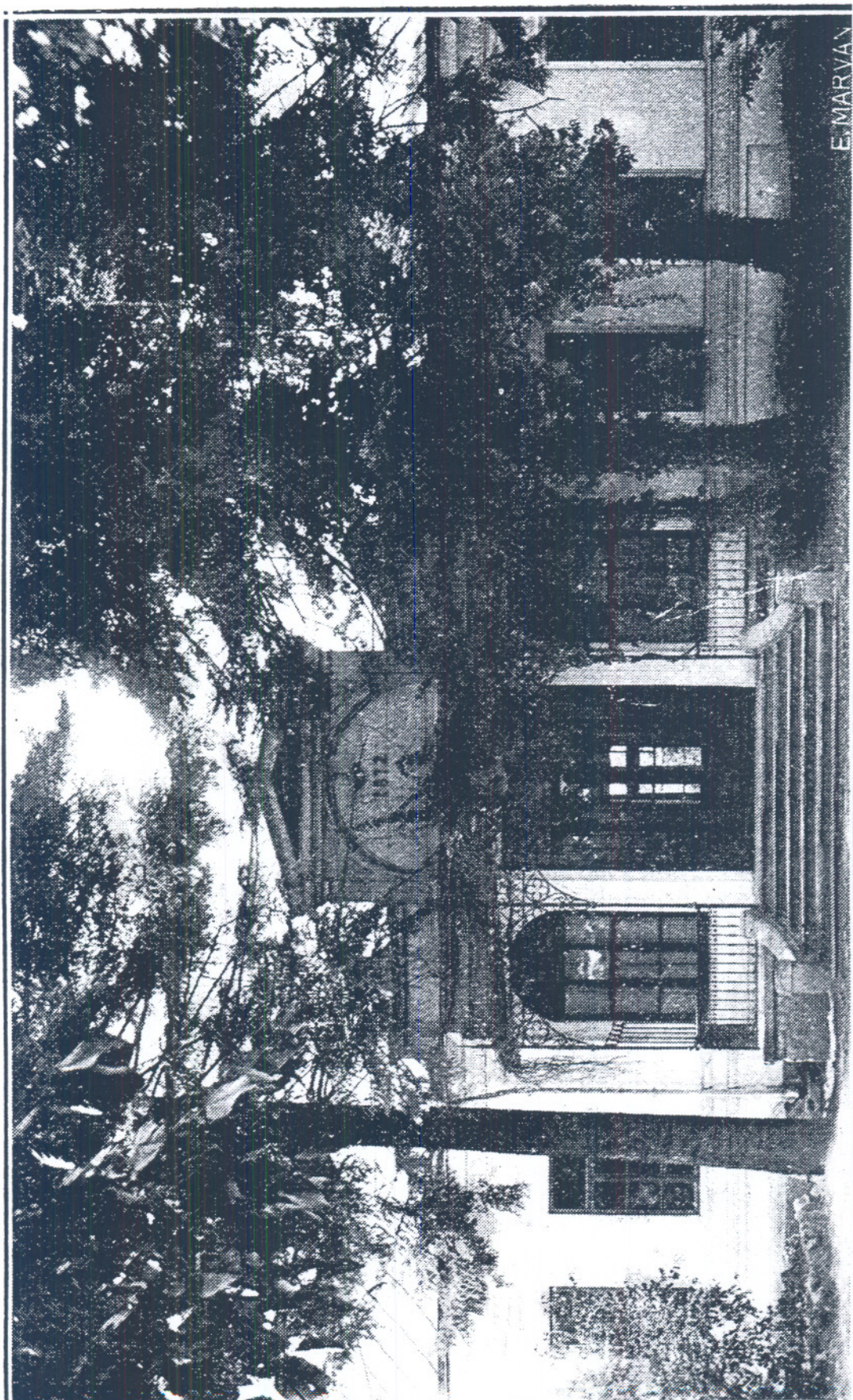
Vedere a părții nordice din Câmpina, în mijloc C. F. R.-Doflana

O vedere a străzii Carol I; în primul plan Primăria

O vedere a Bulevardului

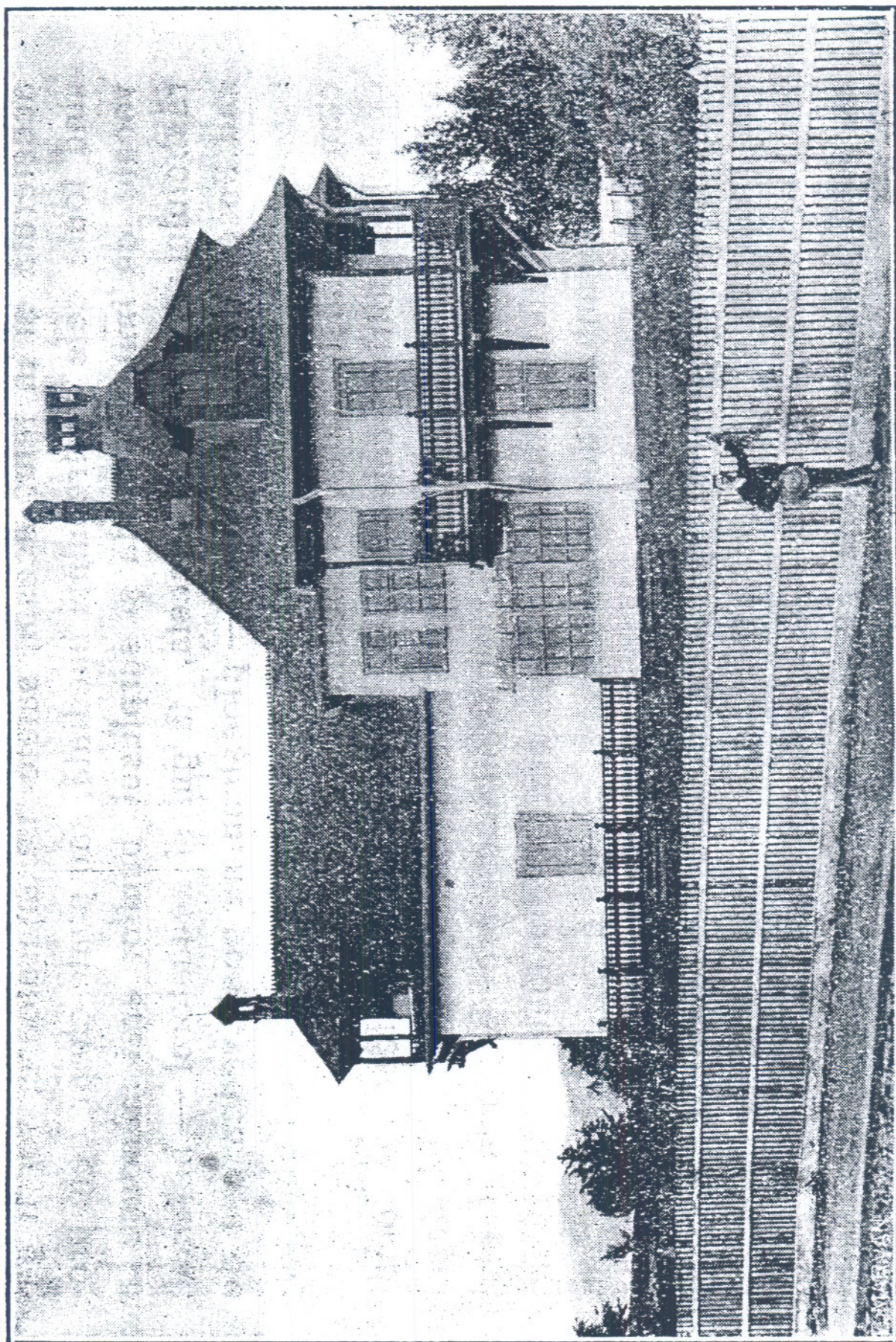
E. MARVAN

Casa prințului Știrbei din oraș — azi localul Liceului

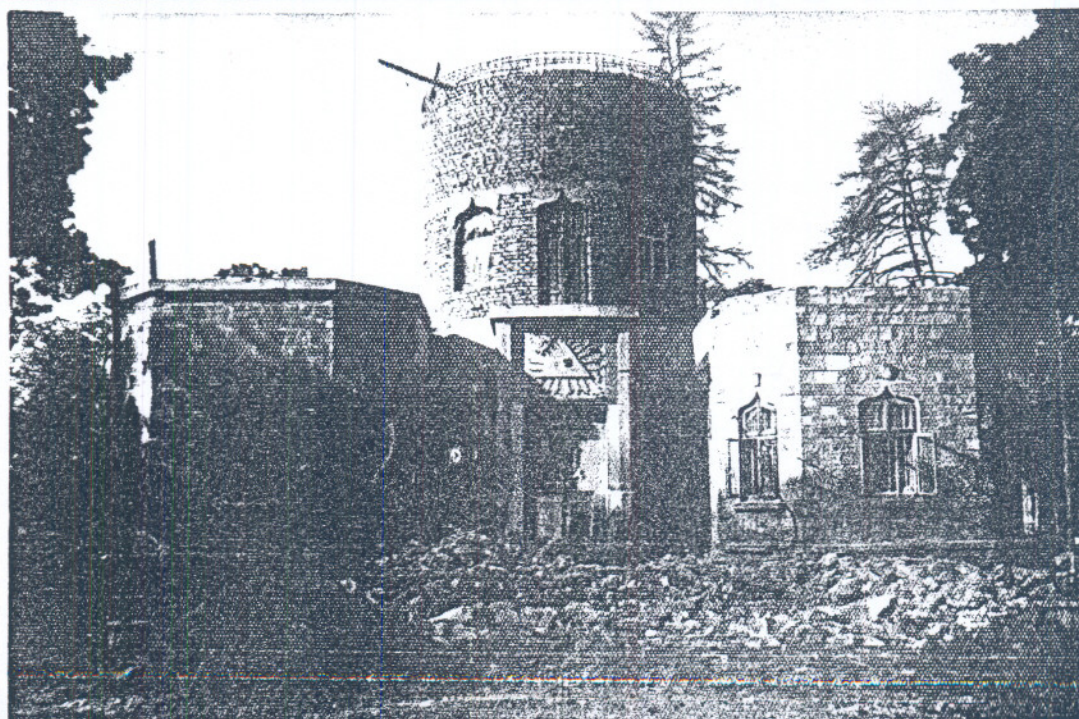
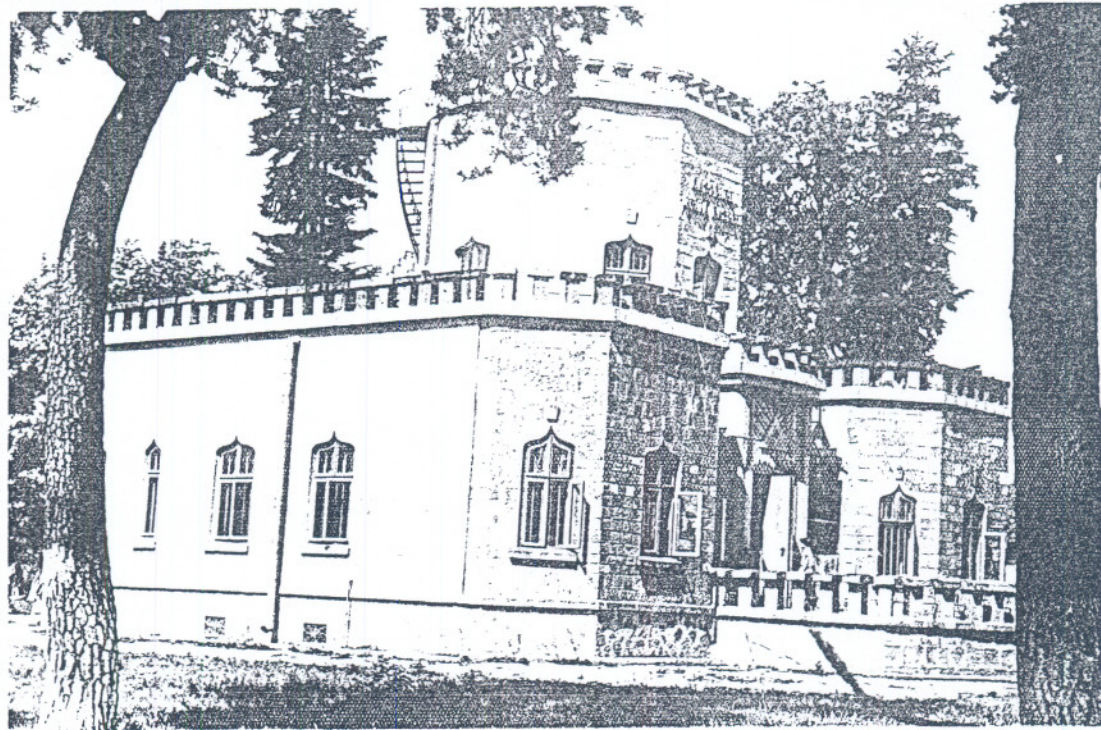

MARVAN

Casa D-r Istrati

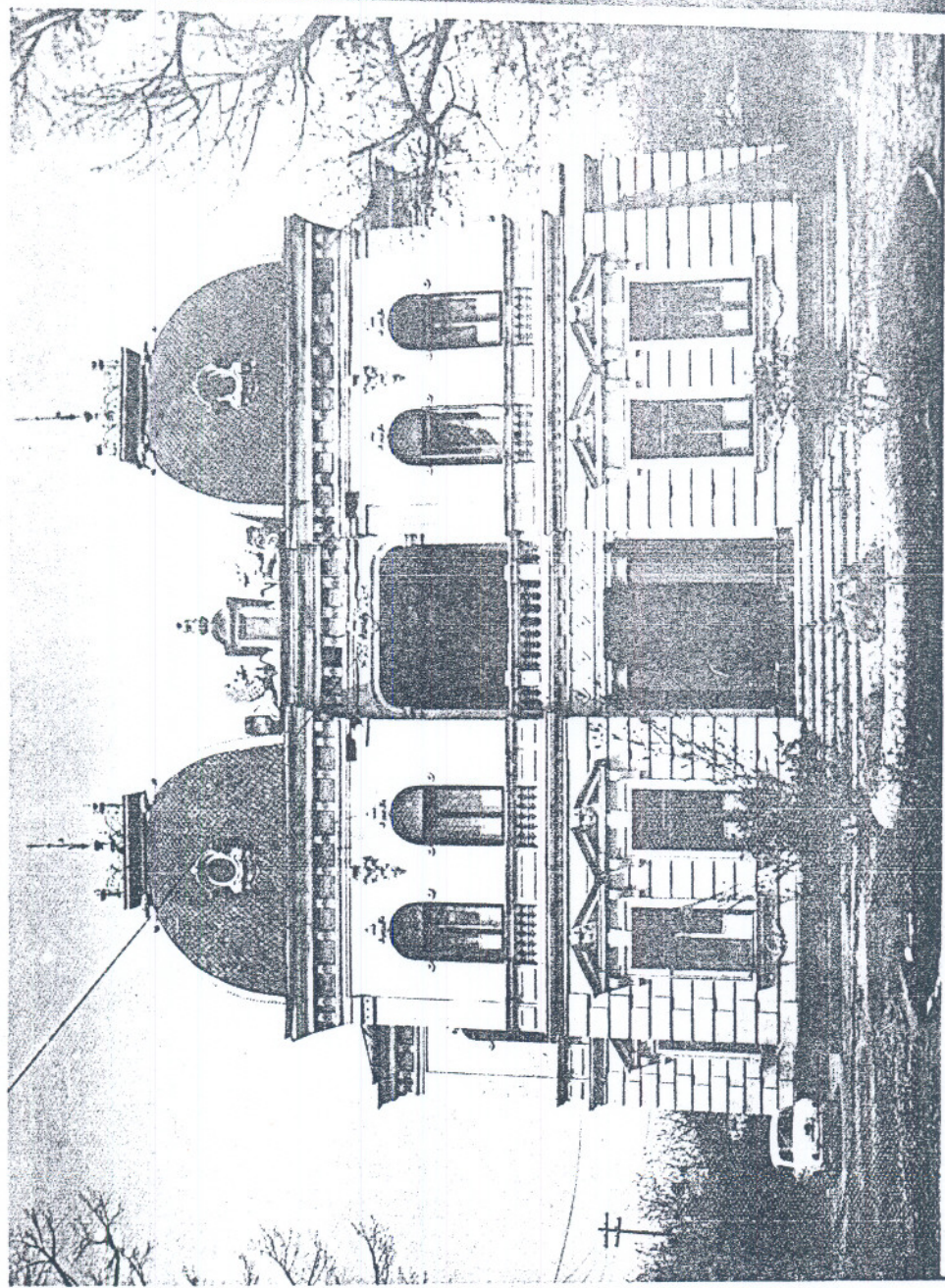

Fosta casă a pictorului Grigorescu, distrusă în timpul războiului

30.1.2

30 110 LOCUINTA ORASENEASCA DEZVOLTATA
MULOCUL - SEC. XIX - Bdul. C. I. Brătianu 14